

ЗЛАТНАТА ВРЪВЧИЦА

На младини дѣдо Нейко бѣше все овчарь. Цѣлъ животъ премина въ гората съ овцетѣ и козитѣ. А сега е старъ, недвижда и живѣе отъ помощта на добритѣ хора.

Единъ день старецътъ бѣше приклеknалъ до зида на общината и се припицаше на топлото мартенско слънце. Въ това време пристигна отнѣкжде пѣтникъ-чужденецъ. Той яхаше охраненъ конь. Дрехитѣ му бѣха нови и скѣпи. Пѣтникътъ спрѣ и скочи пѣргаво отъ коня.

— Добъръ ви день, хора! — весело подвижна той на събранитѣ предъ общината селяни.

Селянитѣ поздравиха съ почитъ пѣтника.

— На гости ви ида! — засмѣ се пѣтникътъ. — Търся тукъ единъ старъ познайникъ. Кажете ми, живѣ ли е още стариятъ овчаръ дѣдо Нейко? Въ вашето село ли е още?

— Ей го е! — посочиха селянитѣ стареца.

Човѣкътъ го приближи, пое и цѣлуна дѣсницата на стареца. Селянитѣ гледаха смаяни: такъвъ богатъ човѣкъ цѣлува рѣжа на бедния старецъ!

— Какъ си, дѣдо Нейко, живо-здроаво ли си?

— Е, че сполай на Бога, живѣя... Ами ти кой си? И отде ми знаешъ името?

— Не ме ли позна, дѣдо Нейко? Азъ съмъ отъ вашето село. Азъ съмъ Каменъ...

— Каменъ! Сирачето Каменъ?! — извикаха селянитѣ. — Гдето го пропѣдиха лошитѣ му братя и той се изгуби още като малко момче!

— Камене, ти ли си, Каменчо?... Върна ли се, Каменчо?... — плачеше дѣдо Нейко отъ радостъ.

— Азъ съмъ, дѣдо Нейко. Помнишъ ли? Тогава азъ минахъ въ полето покрай твоето стадо. Вървѣхъ и пла-